

SMRT U BÍLÉHO JELENA

Chris Chibnall

Host

Sunday
Times
Bestseller

Promyšlené, lidské, napínavé
a překvapivé — Chris je vážně
skvělý vypravěč.

LEE CHILD

CHRIS CHIBNALL

SMRT U BÍLÉHO JELENA

Přeložila
Ester Žantovská

Brno 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790 EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Copyright © Chris Chibnall, 2025

First published as *Death at the White Hart* in 2025
by Michael Joseph. Michael Joseph is part of the Penguin
Random House group of companies.

No part of this book may be used or reproduced in any
manner for the purpose of training artificial intelligence technologies
or systems. This work is reserved from text and data
mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Cover images © Plainpicture and © Getty Images
endpapers images © Shutterstock

Illustrations by Sally Taylor represented by Artist Partners

Translation © Ester Žantovská, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3196-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-3197-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3198-1 (MobiPocket)

***Pro Madeline, Cala a Aidana za to všechno,
co nedokážu vyjádřit slovy***

Na zpáteční cestě už byla tma.

Když Ewan minul ceduli s nápisem Dorset, jako obvykle se mu ulevilo. V Devonu se nikdy necítil dobře. Zatímco jeho auto tiše vrnělo po prázdné silnici zalité měsíčním světlem, snažil se myslet raději na to, co má před sebou, než na to, odkud jede.

Zaměř se na něco pozitivního, říkal si. S trochou štěstí se doma ještě povaluje zbytek těch včerejších — celkem ucházejících — lasagní. A v lednici by se možná našla i láhev vychlazeného cideru. Taková malá půlnoční svačinka.

Jenže ať se snažil sebevíc, myšlenky mu pořád odbíhaly ke vzpomínkám na jeho veselou, svéráznou mámu, jak bývala plná života, bláznivě tancovala po kuchyni a on se smál nad talířem nedojedených rybích prstů. Žena, kterou právě navštívil, už byla jen jejím stínem. Prázdnou schránkou odkázanou na péči ostatních. Ewan se poškrábal na bradě, jako by tím mohl zahnat bodnutí viny.

Musíš být jako pes, říkal si. *Psi žijí přítomností, nic jiného je nezajímá. To je správná cesta.* (Druhý den odpoledne se o tu myšlenku podělil s manželkou. „Psi kadí na zahradě, to hodláš dělat taky?“ odsekla a znovu se začetla do aukcí na eBay.)

Když se auto vyškrábalo na kopec, před Ewanem se otevřel výhled na třpytící se pobřeží. Za světla i za tmy to byla nejhezčí část cesty. Uprostřed této zářiové noci měl celý svět jenom pro sebe.

Hluboce vydechl, jak se to kdysi učil v jakési mindfulness aplikaci, kterou už dávno smazal, a kochal se pohledem na inkoustově černou vodu posetou třpytivými odlesky měsíčního světla. Napravo od něj se táhla křivka zátoky.

Pohled mu znovu sklouzl na silnici. A vzápětí ho ochromila panika.

Uprostřed silnice něco je...

Narazíš do toho!

Strhnul volant.

Auto se vymklo kontrole.

Prudce zadupnul brzdu.

Dup. Škub. Stop.

Nádech.

Karoserie na protest proti náhlému zastavení zaskřípala. Motor raději rovnou zhasnul.

Ewan se vzpamatoval. Vlna adrenalinu pomalu opadávala.

Jako první ho napadlo: *Možná je to jelen.*

A hned vzápětí, když se naklonil blíž k přednímu sklu: *Ne, to není jelen.*

Třesoucím se prstem nahmatal tlačítko a zapnul výstražná světla.

Vystoupil z auta a váhavě se vydal k nehybné siluetě uprostřed prázdné silnice A35.

Ani si neuvědomil, že nechal otevřené dveře, neslyšel varovné pípání, které ho na jeho pochybení vytrvale upozorňovalo. Nevnímal ani, jak výstražná světla v pravidelných intervalech osvětlují okolí oranžovými záblesky. Soustředil se jen na tu věc uprostřed silnice.

Pomalou se k ní přibližoval a na okamžik měl pocit, že se na sebe dívá shora.

Malá osamělá postava uprostřed ničeho. Vzduch voněl trávou a mořskou solí. Noční ticho ho ohlušovalo.

Došel až k objektu, který zasahoval do obou jízdních pruhů. Nenarazil do něj.

Na vteřinu pocítil úlevu, jen aby ji okamžitě vystřídal šok.

Nebyl to jelen.

Bylo to mrtvé tělo.

Mrtvola. Mrtvola dospělého muže.

Seděl vzpřímeně na dřevěné židli přivázaný k vysokému opěradlu židle. Na první pohled vypadal jako nahý, ale přes spodní polovinu těla měl navlečený starý pytel uvázaný v pase.

Někdo ho tu nechal. Jako by ho... *ne, spíš to. To tělo, mrtvolu, proboha živýho, mrtvolu!* Jako by ji sem někdo dovezl a schválně nastražil. Židle stála uprostřed vozovky na bílých pružích.

Naaranžovaná.

Ale bylo tu ještě něco, co ho zarazilo víc než židle s bezvládným tělem.

Mrtvému muži seděly na hlavě obrovské jelení parohy.

Ewan se k nim instinktivně natáhl, ale pak si uvědomil, že by se jich nejspíš dotýkat neměl, a ruku zase stáhnul.

Vytáhl z kapsy mobil. Zaváhal. Má volat 112? Na sanitku už je trochu pozdě.

Nakonec číslo vytukal a operátorovi řekl, že nejspíš potřebuje policii.

2

Když jí zazvonil mobil, budík u postele ukazoval 3:17. Nicola Bridgeová už byla stejně vzhůru.

Probudila se v 2:42 po méně než čtyřech hodinách spánku. Od té doby ležela bez hnutí a bojovala s nutkáním sáhnout po mobilu nebo rozsvítit světlo. Místo toho ležela na zádech a skenovala čerstvě natřený strop. Mezerou pod dveřmi pronikalo světlo z chodby a vrhalo úzký pruh na podlahu a okraj postele. Přes noc jej nechávali rozsvícené, i když jejich synovi Ethanovi bylo už sedmnáct — s tímto zvykem z jeho dětství se ještě nechtěli rozloučit.

Nicola zatím v novém domě nezažila jedinou noc, kdy by nerušeně spala až do rána.

Sedm týdnů a pořád nic. Nevěřila, že je to domem, ten byl fajn. Ložnice taky. Dokonce doufala, že si ji časem oblíbí. Přesto se každou noc kolem třetí s trhnutím probouzela.

Naštvaná.

Odjakživa měla lehké spaní a po narození Ethana se to ještě zhoršilo — byla citlivější na noční zvuky, jak vnímala potřeby svého miminka. V následujících letech se z klidných nocí stal luxus, který si užívali jen ostatní, včetně Mikea. Když spolu začali bydlet, žasla, jak klidně spí.

Málokdy se pohnul a vždycky působil uvolněně. Dokonce tvrdil, že se mu nikdy nic nezdá, což jí přišlo podezřelé.

Se svým nočním bděním se naučila žít. Dřív se jí dokonce líbilo, že má tmu jen pro sebe. V tom tichu se dobře přemýšlelo, někdy o práci, někdy o životě. Občas si takhle něco vyjasnila nebo získala novou perspektivu. Ale tady, v novém domě, se to změnilo. Už se svými nočními myšlenkami nechtěla být sama. Právě naopak.

Cítila, jak v ní narůstá vztek. Vlny nočních emocí, které jí ovládaly, se obvykle proměňovaly podle stejného vzorce. Vztek přecházel v zášť, ta se pomalu měnila v pochybnosti o sobě a pocity viny, které ji nakonec vtáhly do hluboké propasti existenciální úzkosti, než se opět vynořila do stavu, který se dal popsat jako obyčejná zlost. Srdce jí bušilo a ona se ze všech sil snažila zpomalit dech.

Někdy měla štěstí a kolem páté zase usnula, jindy ale ležela v posteli až do sedmi.

Pak si nasadila sluchátka a pustila playlist, který ji vracel do doby, kdy jí bylo sedmnáct a byla plná naděje.

Zásadní otázka, která Nicolu nad ránem nahlodávala, zněla prostě: *Rozhodla jsem se správně? Nebo jsem byla hloupá?*

Ze soustředěného zírání do stropu jí vytrhlo bzučení na nočním stolku. Nicola si stále na noc pokládala mobil, přepnutý na vibrace, na měkký flanel, aby případný telefonát probudil jen ji. Teď to bylo vlastně zbytečné, zvyk jí ale zůstal. Rychle popadla telefon, cítila jeho vibrace, a když hovor přijala, neunikla jí naléhavost v hlase na druhém konci linky.

Vrchní detektiv Nicola Bridgeová poslouchala popis události, ke které byla povolána, a nemohla uvěřit svým uším.

Pokusila se tiše vyklouznout z ložnice na rozsvícenou chodbu, ale zakopla o dvě nevybalené krabice a zaklela. Ethan si je musel odsunout z cesty, když se potácel do postele, a nechal je v cestě ostatním. Typická bezohlednost sedmnáctiletého pubertáka, tentokrát vyjádřená kartonem.

Dveře pokoje pro hosty se pootevřely a vykoul z nich rozespálý Mike.

„Promiň, promiň,“ zašeptala Nicola.

„Děje se něco?“ zamumlal v polospánku.

„Mám výjezd,“ řekla a na důkaz zvedla mobil.

Mike přikývl. „Jeď opatrně,“ zabručel a jako krtek se zase stáhnul do tmy a zavřel za sebou dveře.

Aspoň že ty spíš jako dudek, pomyslela si Nicola nevráživě cestou do přízemí.

Dobrá zpráva je, říkala si v autě cestou na západ, *že se to nestalo ve dne.* Uzávěrka na kopci na „á pětatřicítce“ hned za Wynstonem, kde se dvouproudá silnice zužuje do jednoho pruhu, by ve dne znamenala totální zácpu. Silnice A35 byla hlavní tepnou na západ a vinula se podél pobřeží. S trochou snahy a štěstí se noční událost stihne vyřídit ještě před začátkem ranní špičky.

Dorazila na místo a vystoupila do chladného nočního vzduchu. V ruce svírala čaj, svou obvyklou záchranu. Na kopci už se tyčil bílý stan kriminalistických techniků

jako cizorodý maják ve tmě. Rozhlédla se kolem sebe. Po obou stranách silnice pole, v dálce moře. Silniční zátarasy byly připravené, noc prosvěcovaly varovné záblesky žluté a modré. U silnice postával mladý policista s klukovskou tváří, jehož jméno ještě neznala, a chystal se odklánět zatím neexistující dopravu. Usmál se na ni a očividně čekal na reakci — dychtivost mládí nezkalila ani časná ranní hodina. „Snad to vyřídíme, než nastane ranní špička, vidíte, šéfe?“

Nicola mu úsměv oplatila. „Byl jste tu první?“

Jeho neohrožený úsměv lehce ztuhl a v očích se mu objevil stín nejistoty. „Jo, byl. Zvláštní podívaná, abych pravdu řekl.“

Prošla kolem, zneklidněná jeho potemnělým výrazem.

Před stanem nasoukala své dlouhé paže a nohy do bílého ochranného overalu. Ve škole se jí spolužačky smály, že je jak žehlicí prkno. *Dlouhé bidlo*. Muži později tvrdili, že je *krásně štíhlá*. Jednou dokonce *éterická*. Ani teď, ve svých osmatřiceti, si nebyla jistá, čemu z toho má věřit.

Sama o sobě by řekla, že je spíš vyšší — metr osmdesát. (Nikdy nezapomene, jak se jí ke konci puberty ulevilo, když přestala růst, jako by jí od malička vštěpovali — *a nebylo to tak náhodou?* —, že není nic horšího než vysoká ženská.) Byla hubená, ale měla dobré kosti. *Úžasnou kostru*, jak jí kdysi řekl jeden fotograf, když ji fotil pro pracovní profil. V nejlepších dnech a v některém z těch několik svátečních šik modelů, které si nechávala na ještě svátečnější slavnostní večery, se dokázala na chvíli cítit elegantně. V těch horších, v pytlovitých nebo nepad-

noucích uniformách, jako násada od koštěte. Většinou něco mezi.

Rukavice. Návleky na boty. Polodlouhé tmavé vlasy svázané do culíku, kapuce.

Připravená. Nicola měla tuhle rutinu ráda. Byl to rituál, během kterého si mohla srovnat myšlenky. Pozoruj, vnímej, analyzuj. *Nic ti nesmí uniknout*. Už teď jí bylo jasné, jak těžké bude místo činu zabezpečit a kolik stop by se mohlo ztratit. Kolik aut už tudy stihlo prosvištět?

Odhrnula plachtu stanu a vešla dovnitř. Kývla a zdvořile se usmála na přítomnou forenzní techničku. Starší žena, tipovala jí kolem padesátky. Nicolu mrzelo, že si ještě nestihla zapamatovat všechny kolegy jménem. Chtěla se představit, ale pak to uviděla.

Mužské tělo. Podle všeho nahé, spodní polovina nasoukaná do starého jutového pytle.

Ruce svázané za zády. Zsinalý mrtvolný obličej s potůčky zaschlé krve, která mu stekla z temene. Otevřené oči zírající do prázdna. Rozcuchané tmavé vlasy. Odhadem čtyřicátník, možná lehce vyžilý třicátník. Seděl vzpřímeně na otrískané židli, ke které ho někdo pevně připoutal.

Na hlavě měl jelení parohy — alespoň předpokládala, že jsou jelení, o zvěři toho moc nevěděla. Byly přivázané provazem, který mu křížem obepínal hlavu přes uši i tvář a groteskně mu deformoval rysy. Byl to děsivý pohled.

Nicola tázavě pohlédla na techničku. Žena nadzdvihla obočí, jako by říkala:

Pěknej hnus, co?

„Reeta Patelová, my se asi ještě neznáme.“

„Nicola. Bridgeová. Vrchní detektiv,“ představila se Nicola. Správná slova, ale ne nutně ve správném pořadí.

Mrtvola působila jako trofej na chudinském trůnu. Prázdné oči, tělo svázané, na hlavě koruna z paroží.

Nicola ho obcházela, pomalu kolem něj kroužila a zkoumala detaily, jako by šlo o muzejní exponát.

Žaludeční nevolnost sílila. Hluboko v břiše ji začal hlo dat varovný pocit. Tohle nebude žádná maličkost, něco takového se v těchhle končinách přece neděje. K těžkým zločinům tu docházelo jen vzácně.

Vzácně. Proto jsme se sem přece stěhovali.

„Čas úmrtí?“ zeptala se Reety.

„Tak tři, čtyři hodiny, možná míň. Tady ho jen vyhodili, zabili ho jinde. Na stanovení příčiny je ještě brzo, ale vřadu na hlavě má stopy po úderu tupým předmětem. Krev bude spíš z jelena než jeho vlastní.“

Nicola cítila, jak se její vědomí štěpí na dvě vrstvy. Ta první, odtažitá, profesionální a věcná, říká: *Dobrá, máme tu vážný případ.* Věděla, že poslední vražda se v západním Dorsetu odehrála před více než deseti lety.

Ta druhá, lidská a emotivní, šeptala: *Něčí život skončil.* Ještě před pár hodinami si tenhle muž chodil po světě a nejspíš netušil, co ho čeká. Ti, kdo ho měli rádi, ještě ani neví, že ho ztratili. Vlny zčeřené jeho smrtí se ještě nezačaly šířit, ale brzy zasáhnou všechny, kteří ho znali.

Byl zavražděný jinde a přemístěný sem. Svázaný, pře-vezený, opuštěný.

Kde ho zabili? Proč ho převezli? A proč sem? A ty parohy. Proč parohy?

A hlavně — *kdo to byl? Byl místní? A pokud ne, odkud pocházel?* Kde by se za normálního stavu nacházel teď? Za normálního stavu, který se nyní zdál jako vzdálený paralelní vesmír.

„Doklady asi neměl, co?“ zeptala se Nicola řečnický vzhledem k tomu, že byl nahý.

„Jako v kapse? Ne, to neměl,“ chytla se Reeta. „Ne že bychom je potřebovali.“

„Jak to myslíte?“

Reeta Patelová se na Nicolu vážně podívala: „Víme, kdo to je.“

3

Ani ne o čtyři hodiny později v malém tržním městečku Bredy, nějakých osm kilometrů od místa nálezu těla s paroží na hlavě, Frankie Winters dokončovali dezinfekci holicích strojků a nůžek a aranžovali nabízené produkty, které ráno vyložili z firemní dodávky. Zadívali se na černé kožené křeslo, stále čekající na zákazníka.

Podívali se na hodiny. 7:47. Křeslo mělo být obsazené už od půl osmé. Každá první středa v měsíci, tak zněla domluva. Chodil pravidelně jako hodinky.

Jenže dneska nepřišel.

Po včerejšku.

To nebylo dobré. A Frankie to věděli.

Dveře se otevřely a zvonek zacinkal.

„Ahoj, můžu?“ zeptal se mladík, kterého Frankie neznali, byl nejspíš jen o pár let starší, hádali mu kolem třiadvaceti. Mžoural a měřil si je pohledem.

Frankie nasadili široký, zářivý úsměv. „Čau, kámo!“

Mladík místo pozdravu jen lehce zvedl bradu. „Umíš stříhat do ztracena?“

Ne asi. „Jo, jasně.“

„A jak dlouho se čeká?“

Frankie se usmáli a máchli rukou po jinak prázdném kadeřnictví. Byla to malá místnost vybavená moderním zařízením. Frankie ji pravidelně pulírovali, až se všechno blýskalo.

„Máš štěstí. Jeden zákazník nám to zrušil, tak tě můžu vzít hned. Nechceš si pověsit bundu?“

Mladík se rozhlédl a trochu nemotorně si svlékl větrovku North Face. Nikdy tu nebyl, nevěděl, co kam patří. Frankie tyhle typy dobře znali, vídali je tady skoro každý den. Chovali se namistrovaně, ale o životě věděli houby. Nejspíš chodil od malička k jednomu kadeřníkovi. V novém salonu, otevřeném teprve nedávno, byl nervózní a nechtěl to na sobě dát znát.

„To otevíráte takhle brzo každé den?“ zeptal se, když pověsil bundu na věšák.

„Ve středu a v sobotu,“ odpověděli Frankie a otočili křeslo k zákazníkovi. Byl to jejich nápad — znali spoustu trhovců, řemeslníků i pubertáků, kteří si stěžovali na otevírací dobu kadeřnictví. Šéf se nejdřív cukal, ale nakonec ustoupil. Frankie znali místní zvláštnosti.

Nový klient se posadil, a zatímco si Frankie upravovali a zavazovali zástěru, řekl: „Po stranách do ztracena. Na hoře dlouhý. A nechci mít spálený uši ani nos.“

„Jasná věc,“ řekli Frankie.

„Mýho kámoše minulej tejden normálně vožehli.“

„Snad ne tady?“ zeptali se Frankie.

„Ne ne, tady ne,“ přišla rychlá odpověď v kombinaci dvacátnického machrování a snahy Frankie neurazit. Ve tváři se mu zračil strach ze zpackaného účesu, který by si

tou nechtěnou urážkou mohl vysloužit. Frankie ten výraz dobře znali.

„Chtěli jsme říct,“ pokračovali Frankie, aby potvrdili svou autoritu, „že tady jsme všichni dobře proškolení.“

„To bylo ve Weymouthu,“ zakoktal mladík.

„No jo, Weymouth, co čekáš?“ usmáli se Frankie a byli rádi, že se nový zákazník pousmál a uvolnil.

„Přesně! To jsem mu taky říkal!“

Díval se teď v zrcadle na Frankie, jak se pustili do práce a nastavovali strojek.

A jdeme na to, pomysleli si Frankie.

„Neznáme se odněkud?“

„To nevím.“

„Nechodil jsi na Fairfax?“

„Mhm.“ Frankie začali stříhat. Cítili, že je mladík pozoruje, jako by řešil matematický příklad ze sedmé třídy.

„A kdy jsi skončil?“

„Před pěti lety.“

„Po maturitě?“

„Ne. Šli jsme rovnou na učňák.“ Frankie zvedli strojek a usmáli se. „Abysme náhodou někoho nespálili.“

„Takže jestli je ti teď jednadvacet...“

„Teprve bude.“

„Jasně, taks musel bejt o dva ročníky pod náma. Jak se jmenuješ?“

„Frankie.“

Mladík svraštil obočí, jak usilovně pátral v paměti. Frankie pokračovali v práci a vyhýbali se jeho pohledům. Tuhle konverzaci si u stříhání nacvičili už mnohokrát.
A jdeme na to.

„Ale dřív jsme byli Alice.“

Mladík se podíval do zrcadla a upřeně se na Frankie zadíval. Zkoumal rysy pod krátkým odbarveným sestřihem.

„Alice Wintersová!“

„Teď už Frankie Winters.“

„Jo! Já věděl, že tě znám!“

Dlouhé ticho. Frankie dál holili mladíkovi krk. Tenhle konverzační slalom už absolvovali mnohokrát — jedna z „radostí“, které přináší práce s lidmi, když se člověk otevřeně hlásí k nebinární identitě. Frankie skoro slyšeli, jak mladík přemýšlí, co má říct nebo na co se zeptat. A pak:

„A jak dlouho už jsi Frankie?“

„Plus minus čtyři roky.“

Mladík přikývl. Frankie věděli, že teď se hovor může stočit dvěma směry.

„Moje sestřenice taky změnila gender. Dřív byla Jessica. Teď je — ne, sorry, teď jsou — Jack.“

„Vážně?!“

„Už tři čtvrtě roku. Moje ségra tomu pořád nějak nevěří.“

„Některým lidem chvíli trvá, než jim to hlava pobere.“

Mladík se upřeně díval do zrcadla na Frankie, kteří se stále věnovali jeho zátylku. „Maj lidi hodně keců?“

Frankie vzhlédli a podívali se zákazníkovi do očí. „Ani ne.“ Tohle byl druhý bod zlomu, kdy se konverzace mohla lehce vyhrotit. Frankie na to měli svoje strategie. Zlomek vteřiny sledovali, jak to mladík zpracovává.

Napůl přikývl: „Tak to je fajn.“

Frankie cítili, jak jimi projela vlna úlevy. Navenek to ale na sobě nedali znát. „Jo jo. Lidi většinou rozhodí spíš ty zájmena.“

„No jo. To mě taky.“ Frankie s povděkem zaznamenali, že tím mladík ztratil o téma zájem a teď se jen rozhlíží po salonu. Pak si ale vzpomněl na jeden pikantní drb: „Ty jo, a slyšeli jste, jak našli tu mrtvolu?“

Do hajzlu.

Frankie se zarazili, ale nevzhlédli. „Ne. A kde?“

„U Wynstonu na á pětatřicítce, dneska v noci.“

Zátylek už se začínal rýsovat. „No ty krásó.“

„Přesně. Nechali ji uprostřed silnice. V nějakým hodně divným stavu.“

„A jak to všechno víš?“

„Jeden borec, co bydlí dva baráky vod nás, dělá u městský policie. Asistenta. Je tam jen kvůli drbům. Vykládá nám spoustu věcí, který by neměl. Bylo mu kolem čtyřicítky. Víc nám neřek. Jako dycky — nejdřív se tváří, bůhví co neví, a pak hned dodá, že nám to nemůže říct. Popravdě je to celkem kretén.“

Zatímco mladík mluvil, Frankie cítili, jak jim na čele vyskakuje studený pot. Pustili se do strhávání jeho kštic. Zadívali se na ruku, ve které drželi nůžky. Třásla se.

Okamžitě se vrátili do studentských let: *Je naprosto nežádoucí, kárala přednášející rozespaleho, nervózního studenta, aby ruka držící ostře nabroušený nástroj v těsné blízkosti lidské hlavy vykazovala známky ztráty kontroly. Třesoucím se rukám se snažíme za každou cenu vyhnout.*

Frankie svédilo čelo. Zafixovali pohled a snažili se soustředit, udělat všechno pro to, aby se nůžky přestaly klepat.

Sakra, bylo to čím dál horší. Ten pocit jim koloval v krvi, v žilách. Chlad a panika. To všechno se teď Frankie odráželo v očích. Začaly je pálit.

Ještě párkrát stříhnout, dorovnat délku, pokračuj.

Tenhle boj Frankie nemohli vyhrát. Zarazili se. „Promiň, nebude ti vadit, když se skočím vysmrkat? Jinak asi děsně kejchnu.“ Frankie se usmáli jako sluníčko. Prozrazovaly je jen stále zarudlejší oči.

„Jasně.“ Mladík lhostejně sáhl pod zástěru a vytáhl mobil.

Frankie klidně prošli za závěs do zadní části salonu a v malé koupelně za sebou zavřeli dveře. S bušícím srdcem se posadili na zavřenou toaletu.

Měli co dělat, aby poklop nezvedli a nevyzvraceli se do mísy.

4

Devadesát čtyři zásilek. A zrovna dneska.

Devadesát čtyři zásilek naplánovaných na minutu přesně, jeho den doslova a do písmene rozparcelovaný a zatížený vysokými nároky zákazníků. Lidí čekajících doma nebo spěchajících z práce, protože dostali zprávu: *Váš balíček je na cestě! Váš řidič se jmenuje Eddie.*

Čas doručení je orientační, stálo v upozornění. Eddie ale věděl, že někteří zákazníci sledují každý jeho pohyb celý den. Cítil na sobě jejich pohledy, ťukání prstů do klávesnic a displejů, jak ho monitorují kilometr po kilometru. Občas měl pocit, že se celá jeho podstata smrskla v pulzující modrou tečku na obrazovce, která se pomalu šine po šedých čarách silnic. Sledujte svou zásilku, sledujte doručení, sledujte řidiče. Je sledován, sledován, sledován.

Už během druhého měsíce, jakmile počáteční nadšená vystřídala tvrdá realita, si Eddie uvědomil, že pro staršího muže s vysokým tlakem to není zrovna ideální. Od té nepříjemnosti před pár lety si tlak měřil denně. Věděl, že tohle není nejlepší povolání pro někoho, komu je jedenašedesát, snadno podléhá stresu, umí rychle vypěnit a rudne jako krocán. „Kecy!“ zaječela na něj minulý týden

nějaká dvacítka, když jí řekl, že opravdu nemůže za to, že je její balík s oblečením roztržený.

Navenek se Eddie snažil svou úzkost skrývat. Usmíval se. Pískal si. Mával. Působil naoko rozverně. *Jste další na řadě! Eddie je na cestě s vaším balíčkem! Eddie doručil váš balíček! Ohodnoťte Eddieho!*

Ohodnoťte Eddieho.

Kdyby měl Eddie sám sebe právě teď ohodnotit, dal by si velkou kulatou nulu. A to jen proto, že hodnocení se záporným číslem neexistovalo. Kdyby to šlo, dal by si minus pět z pěti. Toho rána se Eddieho vnitřnosti kroutily odpo-rem k sobě samému. Nenáviděl se.

Cítil, že se ho zmocňuje chladná, neúprosná panika. Hlava mu jela na plné obrátky. Cestou na benzinku se to snažil všechno promyslet. Marně. Ještě při nakládání dodávky v depu mu v hlavě vířily myšlenky jako na kolo-toči. Ani se nestačil osprchovat, jen si před odchodem na-rychlo vypláchnul pusou třemi doušky ústní vody. U na-kládky se raději držel od vedoucích co nejdál. Po cestě zpátky do rodného Fleetcombu s první zásilkou zahlédl ve zpětném zrcátku svůj pobledlý, vyděšený obličej.

Co jsi to dělal?

*Soustřed' se na řízení. Soustřed' se na práci. Ztráta kon-
centrace by mohla mít fatální následky.*

Fleetcombe. Jeho rodina tu žila už sedm generací. *Ro-
dové sídlo*, říkával s nadsázkou. Pomalu projížděl kolem
cedule s názvem vsi, která všem připomínala, že se v roce
2017 umístila druhá v soutěži Vesnice v květu. Eddie si
vybavoval nevraživost a hádky, které se kvůli tomu velko-
lepému ocenění vedly. Večer před udílením cen se nějak

provalilo, že Fleetcombe vyhrál, a tak začali rovnou slavit. Druhý den se ale vítězem stal Netherstock. Radost zkalila pachuť skandálu, šuškalo se o úplatcích — a od té doby byly obě vesnice na nože. *Kvůli nějakým podělaným kytkám*, pomyslel si Eddie.

Záříjová obloha byla křišťálově modrá s pár pohádkovými chomáčky mraků. Právě takové dny vysvětlovaly, proč se vesnice kdysi objevila v televizním pořadu o lidech stěhujících se z města na venkov. Dokonale odpovídala představě typické anglické vesničky z pohlednice. Dokonce ji předčila — moře bylo na dosah (ani ne kilometr přes útesy na východ) a prosperující tržní městečko Bredy leželo jen osm kilometrů na západ. Ačkoli byla reportáž odvysílána už někdy před patnácti lety, Eddieho kamarád z hospody, realitní makléř Adam, tvrdil, že většina potenciálních přespolních kupců stále začíná konverzaci větou: „Líbí se nám, jak je Fleetcombe malebný.“

Eddie, který tu strávil celých svých jedenašedesát let, souhlasil, že by se jim tu líbit mělo. Vesnice soustředěná kolem dvou hospod, kostela a školy měla sotva osm set obyvatel. Asi tři sta domů, většinou z osmnáctého nebo devatenáctého století a s původními doškovými střechami. Ve Fleetcombu měli doškaři o práci postaráno. Kdo chtěl opravit střechu, musel počítat s nekonečným pořadníkem.

Základní škola byla malá, přibližně pro padesát žáků, a na střední se muselo do sousedního Bredy. O dva domy dál bývala pošta, ale když poslední majitelka odešla do důchodu, nedokázala nikoho přesvědčit, aby to po ní převzal.

A pak tu byly hospody. U Bílého jelena a U Lišáka. Každá měla vlastní štangasty a rozdílnou nabídku. Museli jste si vybrat. Bílý jelen, kterého provozoval Jim Tiernan, byl živější — kuželky, obměňující se nabídka místních piv, klasická hospodská jídla a živá hudba na střídačku s televizními sportovními přenosy. U Lišáka, kterého nyní řídila Ayesha Bartonová, měli vyšší ambice — bylo to místo pro fajnšmekry a rodiny s dětmi, s větším parkovištěm. Hosté Bílého jelena si mysleli, že U Lišáka si hrají na něco, co nejsou. Návštěvníci Lišáka se zase domnívali, že hospoda U Bílého jelena přitahuje podezřelou klientelu.

Eddie byl štangast U Bílého jelena, ačkoli když vás dneska z jedné z hospod vyhodili nebo vás přestala bavit, mohli jste klidně začít docházet do té druhé. Ani jeden podnik nebyl natolik vytížený, aby si mohl dovolit někoho odmítnout. V hloubi duše všichni věděli, že Fleetcombe už dlouho nezvládne udržovat při životě oba. Otázka zněla, kdo půjde první?

Eddie zaparkoval před svým preferovaným hostincem, vypnul motor a zadíval se na budovu. Takže sem veze svou dnešní první zásilku, to je náhoda.

No, můžeš si za to sám.

Znovu ho přepadla hrůza, nepříjemně mu hlodala v útrobách.

S hlubokým nádechem otevřel dvířka a vyskočil z kabiny. Přešel ke kufru dodávky a našel malý kartonový balíček.

U dveří hospody zaváhal. Potom zaklepal a čekal.

Žádná odpověď.

Zabouchal znovu, ještě chvíli počkal a potom z náprsní kapsy vytáhl blok lístků s předepsanou formulí „je nám líto, že jsme vás nezastihli“ a začal psát.

„Eddie.“ Leknutím nadskočil.

Otočil se a uviděl, že se k němu od malého parkoviště blíží Irina s klíčky v ruce. Čtyřicetiletá Ukrajinka vypadala, že toho zrovna moc nenaspala. *Ale je to teda kost*, pomyslel si Eddie a hned se za to pokáral. *Chovej se slušně, je o dvacet let mladší než ty*. Nasadil svůj nejprívětivější veřejný úsměv — jako záplatu na úzkost.

„Dobré ráno, Irino! Vy jste teda ranní ptáče!“ Na okamžik ho napadlo, jestli na sobě Irina nemá stejné oblečení jako včera.

„Proč neotvívá?“ chtěla vědět Irina.

Eddie pokrčil rameny. „Podepíšete mi to?“

Irina si od něj vzala elektronické zařízení a prstem naškrábala obrovské X.

Eddie protáhl obličej. „Myslel jsem jménem.“

„Blbost. Nemusím se podepisovat jménem. Kde to stojí?“

„V pohodě. Díky.“ Když jí balíček předával, napadlo ho, že by měli prohodit pár slov. „Včera jsem vás tu neviděl.“

„Ne,“ odpověděla Irina stroze. Čekal nějaké detaily, ale žádné nepřišly.

„Je všechno v pořádku?“ Hned zalitoval, že se zeptal, ale nemohl si pomoci.

Irina na něj pohlédla. „A co je vám kurva do toho?“

Eddieho zařízení zabzučelo a zavibrovalo mu v rukou. „No nic, už musím.“

Rozloučili se, Irina zmizela v hospodě a Eddie naskočil do dodávky. Zaslechl ještě, jak za sebou zamyká.

Chvíli jen tak seděl, pak se chytil za srdce. Bušilo jako o závod.

Nastartoval a vyrazil doručit další zásilku.

Už jen devadesát tři.

5

„Co kdybychom to vzali znovu pěkně od začátku?“

Detektiv Harry Ward věděl, že se Deakinsovi nelíbí. Snažil se to změnit, ale statný, vousatý farmář, stojící na sousedním poli za ostnatým drátem a živým plotem, mu to vůbec neusnadňoval. Vlastně to vypadalo, že si svou nesnesitelnou neústupnost užívá.

„A kterej začátek myslíte?“ ušklíbl se Deakins. „Začátek všech těchhle lumpáren? Původní začátek předtím, než jsem se narodil? Anebo začátek všehomíra?“

Harrymu ostrý mořský vítr bičoval obličej a pomalu mu docházelo, že se nechal napálit. Už zase.

„Hej, Timberlaku! Něco pro tebe, ve tvém okrsku!“ zahlekal na něj sloužící důstojník, když ráno dorazil do práce. Harrymu bylo jasné, že důstojník ví, jak tuhle přezdívku nesnáší. Zůstala mu od chvíle, kdy se první den představovali. Důstojník, na kterého Harry neudělal velký dojem, suše pronesl: „Proboha živýho, to tě vyhodili z chlapecký kapely?“ Uplynulo čtrnáct měsíců a Harrymu lezly krkem nesmyslné úkoly, na které detektiv nebyl vůbec potřeba. *Vždyť je to mrhání penězi i časem — a policii chybí obojí!* zuřil Harry v duchu cestou sem.

Nebyl tady poprvé. Když dopoledne vystupoval z auta, slyšel Deakinse pobaveně hulákat: „To seš zase ty, co?“

Harry Ward měl zábavy na svůj účet tak akorát dost.

Nasadil tón, o kterém doufal, že působí klidně jako trpělivý rodič vyjednávací s obzvlášť paličatým batoletem, a blahosklonně se na farmáře usmál. „Pane Deakinsi...“

„Je mi jedno, co řekneš, chlapče! Protože tohle je dlouhá historie, ten spor se táhne už víc než sto let. Jak bych před lidma vypadal, kdybych se vzdal?“

Co? Jak to, že se mi to rovnou vymyká z rukou? O čem to vůbec mluvíme? Harry měl dojem, že se každá konverzace s Deakinsem rychle mění v kluzkého úhoře, který se mu snaží zoufale vykrotit. Pokusil se ho nenechat vyklouznout.

„Nejde o to, kdo se vzdá...“

„Ale ano, o to přesně jde! Abych se vzdal práv své rodiny a toho, co smíme na svém pozemku dělat, protože vy a všichni ti...“

Trpělivý rodič. „Pojďme nechat emoce stranou.“

Ne, to Deakinse nadzdvihlo ještě víc. Zbrunátněl, jako by Harry urazil jeho matku. „Já nic jinýho než emoce nemám! Citový pouto své rodiny k týhle půdě. Dyť se tu rozhlídni. No tak. No tak! Jen se podívej!“

Deakins neodbytně ukazoval kolem sebe. Harry se rozhlédl, jako už tolikrát předtím. Byla to úchvatná podívaná. Mozaika polí se zvolna svažovala k oblázkové pláži, pobřeží bylo poseté mořskou kapustou a za tím vším se třpytil tyrkysový horizont Lamanšského průlivu, zčeřený ranním větrem. Slunce svítilo. Nebe a moře se svorně

modraly. Harry pozoroval rybáře lovící makrely, dovádějící batolata a psy, kterým páníčci házeli vyplavené klacky. Starší pár na procházce, ruku v ruce.

„Jsem tady kvůli tomu požáru,“ řekl Harry.

„Už jsem to jednou říkal. Já to nebyl,“ odsekl Deakins.

„Netvrdím, že jste to byl vy,“ pronesl Harry tak klidně a nekonfrontačně, jak to jenom dokázal.

„Ale myslíš si to, co?“ Deakinsovi se na ošlehané neoholené tváři usadil škodolibý, provokativní úsměv, jako by tenhle spor vyvolal jen pro zábavu. „Pořád se na mě snažíte něco svalit, ty i všichni vostatní. To oplocení sundejte, odstraňte ten drát, váš traktor tady stát nemůže, nikde nic nekopejte a přestaňte honit zvířata přes cizí pozemky.‘ Snažíš se najít nějakou záminku, co?“

„Záminku pro co, pane Deakinsi?“

Deakins zvedl huňaté obočí a zkřivil obličej. Ústa se mu otevřela do komiksového „O“, jako by právě vyslechl obzvlášť dobrý vtip. „Nedělej, že nevíš! Přihasíš si to sem s každou blbostí a ani tentokrát to není jiný.“

Harry už měl těch Deakinsových keců akorát dost. „Ne. Když jsme spolu mluvili naposledy, obtěžoval jste turisty, kteří měli právo projít přes váš pozemek.“

„To si nepamatuju,“ zavrčel Deakins na svou obranu.

„Ale já ano, protože jste jim vyhrožoval, že je zastřelíte, a oni vám věřili. Proto jsem sem přijel.“

„To už nikdo nerozumí humoru? To je to vaše posraný woke!“ Deakins se usmál a po chvílce dodal: „Ale stejně bych to do nich napral. To by je naučilo!“

Harry si říkal, jestli nakonec nebude jedním z posledních lidí, se kterými Deakins ještě přichází do styku. Že by

pokaždé, když se cítí osamělý a zatouží po společnosti, něco provedl, aby si zajistil oficiální návštěvu? Harry se vrátil ke svému úkolu.

„Včera v noci někdo založil rozsáhlý požár na poli vedle pozemků vašeho souseda. Na vašem poli. Plameny i kouř lidi vyděsily. Váš soused je bez sebe vzteky. Tvrdí, že se ho snažíte naštvat.“

„On se vzteká pořád,“ odvětil Deakins, „protože si myslí, že mu to něco vynesou. Ale smůla. Dvě stě let jim to nic nepřineslo a teď se to nezmění.“

„Takže netušíte, jak k tomu došlo?“

„Ale to já vám klidně řeknu, jak k tomu došlo!“ naklonil se Deakins důvěrně k Harrymu. „Někdo sesbíral kupu krámů, naházel je na hromadu a pak škrtnul sirkou. Nebo,“ udělal dramatickou pauzu, „to byli mimozemšťani.“

Odtáhnul se a široce se na Harryho usmál.

S lidmi jako Deakins měl Harry svou zkušenost. Jeho táta znal Deakinsova otce. Byla to rodina se špatnou pověstí. Radši je nechat na pokoji, jsou to magoři.

„Díky za informaci,“ řekl Harry.

„Nevím, kdo to byl, a vy mi nemůžete dokázat, že jsem to byl já. Na to pole má přístup kdokoli. Nejspíš to byl von, protože to by se mu hodilo, šaškovi upjatému.“ Deakins si teď Harryho prohlížel zblízka. „Tak moment. Ty seš mladej Ward, že jo? Kluk Josepha Warda?“

Harry si povzdechnul. Ty nekonečné hry. „Jo, jsem.“

Deakinsovi posměšně zajiskřilo v očích. „No to mě poser. Tak to musíš mít vo jeden mozkovéj závit víc než zbytek tvý rodiny.“

Harry toho měl dost. „Už žádný požár! Kdybyste si na něco vzpomněl, dejte mi vědět. A jestli budete souse-
dovi ještě jednou vyhrožovat, budete mít co dělat s náma.“

Deakins se zašklebil a řekl: „Tak se hned nevztekej, chlapče. Emoce stranou.“

Harry měl chuť ho praštit, ale vtom se mu v kapse roz-
vibroval telefon. Podíval se na displej: *vrchní detektiv Bridgeová*. Jeho nová šéfová. „Děkuju, pane Deakinsi,“ pronesl úsečně. „Tohle musím vzít. Po cestě zpátky se podívám na místo požáru.“

Když se vzdaloval, v zádech cítil Deakinsův nesmlou-
vavý pohled.

Nicola Bridgeová šla rovnou k věci. „Můžeme se sejít ve Fleetcombu?“

Harry se blížil k místu požáru a prohlížel si jeho po-
zůstatky. Došlo mu, že se na hovor tak úplně nesoustředí.
„No, asi jo. Myslíš jako teď?“

Okamžitě litoval každého slova. Na druhém konci za-
vládlo ledové ticho.

„Jo, myslím jako teď. Kde jsi?“

„Na Deakinsově farmě. Asi pět kilometrů na východ,
kousek od pobřežní silnice.“

„Máme podezřelé úmrtí.“

„Ty bláho.“

Harry na ta slova vzpomínal ještě po letech. Dozvěděl
se o vraždě a řekl „ty bláho“. *Proč jsem řekl „ty bláho“?*

Věděl proč. Od chvíle, kdy nastoupil k policii, dělal jen
obyčejnou, nezáživnou práci. V západním Dorsetu ke zlo-
činům moc nedocházelo. Tohle byla pecka. A na zlomek
vteřiny Harry nemyslel na oběť, ale na sebe.

Konečně něco, do čeho se budu moct zažrat.

Tu myšlenku i ta slova si vyčítal ještě dlouho. Kéž by byl neřekl „ty bláho“. Možná to přeslechla.

„Řekl jsi ‚ty bláho‘?“ Nicola zněla nevěřičně.

„Ne,“ zalhal Harry, „hrozně tu fouká.“

„Tělo se našlo na A35. Poslala jsem ti podrobnosti a špendlík. Za čtvrt hodiny tam.“

„Rozkaz.“

Neříkej ‚rozkaz‘. Ne do telefonu. Stačí ‚ano‘.

Harry ještě s Nicolou Bridgeovou nepřišel moc do styku. Trochu se jí bál. Byla zkušená a měla pověst neohrožené policistky. *Ta si tě namaže na chleba, Timberlaku.* Proslavila se při vyšetřování organizovaného zločinu. Nikdo moc nechápal, proč přestoupila k budoucí Policii tří hrabství. *Bud' už toho měla dost, nebo upadla v nemilost,* šušvalo se. *Tady se kariéry ukládají k věčnému spánku,* uchechtl se jeden starý mazák.

Hovor skončil. Harry si zkontroloval mailovou schránku. Zatím nic, signál byl v těchhle končinách slabý. Během čekání se zastavil u doutnajícího spáleniště. Bylo obrovské, oheň zjevně založený záměrně. *Spousta vlhkého dřeva,* pomyslel si Harry. *Pár plastových pytlů od hnojiva, aby to pořádně čoudilo. Někdo to měl pečlivě promyšlené.*

Chvilku se v uhlících štoural. Skoro samý popel. Povinnost splnil, zbytečný úkol si odbyl a teď má před sebou konečně opravdový případ. E-mail se stáhnul. Harry si prohlédl několik fotek z potemnělé A35. Chvilí mu trvalo, než mozek zpracoval, co vidí.

Ty bláho.

6

Nepřipravená.

To slovo Nicole dunělo v hlavě, když vjížděla do Fleetcombu. Odráželo se od stěn její mysli sem a tam, až téměř přehlušilo monotónní drmolení hlasatele v rádiu.

To neodbytné slovo bylo výsledkem sebekritiky, která se jí vkradla do mysli, jakmile byla na místě činu hotová a otevřela kufr auta. Přesně pro tyhle případy si v něm nechávala tašku naditou náhradním oblečením, ale na jednu tu nebyla. Velká taška, která vždycky ležela vedle krabice s pohorkami, holinami, černými polobotkami a sešmajdanými teniskami.

Ted' tu nebyla ani krabice, ani taška. Kvůli stěhování auto vyklidila, aby ho mohla napěchovat vším, co potřebovali převézt, a pak už sem své věci nevrátila.

Školácká chyba, zlobila se na sebe.

Nepřipravená.

Nedostála svým zásadám. To slovo jí dál vířilo v myšlenkách a pomalu metastázovalo z obyčejného zklamání z vlastního selhání — *naprosto základní záležitost, kolik let jsi tam ty věci měla?* — v hlubší profesní pochybnosti, které se v nové práci postupně vynořovaly.

Věci, které jí před podpisem smlouvy nikdo neřekl: sbor, k němuž si myslela, že nastupuje — wessexská policie — se měl najednou stát jen jednou třetinou nového útvaru, Policie tří hrabství, která bude mít na starosti celý Dorset, Devon a Cornwall. Tři dny po podpisu smlouvy se dozvěděla, že je to výsledek *strategického přehodnocení* a rozhodně to nemá nic společného s odchodem wessexského policejního náčelníka kvůli údajným prohřeškům a katastrofálnímu rozpočtovému schodku. Jo, a taky dostane jen polovinu zaměstnanců, se kterými počítala. A jen tak mimochodem, už jí někdo říkal, že na to nové hogo fogo ústředí, které mělo být hotové před třemi lety a už teď se prodražilo o 15 milionů liber, si ještě minimálně dva roky počká? Prozatím bude tedy se svými dvěma vyšetřovateli sídlit v nevyužívané budově bývalé banky na hlavní třídě v Bredy, hned vedle zchátralé policejní stanice. Vysoké stropy, velké místnosti, žádné topení. „Jenom dočasně,“ ujistili ji hned první den, když se nevěřičně rozhlížela kolem.

Nepřipravená.

Hovor s detektivem Wardem jí náladu nezlepšil. Přísahala by, že když mu řekla, že jde o podezřelé úmrtí, vypadlo z něj „ty bláho“. Nevhodnější reakci si představit nedokázala. A pak se to snažil trapně svést na to, že „hrozně fouká“. Tenhle případ bude potřebovat promyšlený, pečlivý přístup, ne štěněcí nadšení.

Nepřipravená.

Většinu její mentální kapacity teď zaměstnávaly jelení parohy na hlavě mrtvol. Parohy. Proč by někdo nasazoval